

Horia Corcheș

O rochiță galbenă, ca o lămâie bine coaptă

povestiri

POLIROM
2022

Cuprins

Camera de urgență

Un tren fără o oră precisă de sosire	7
Luceafărul	35
Un set de diapozitive vechi	45
Acizi, baze și praf de strănutat	51
Selfie cu Ileana Cosânzeana	56
Doi prieteni care nu se vor mai vedea niciodată	64

Camere goale

Straturile cu flori	79
În prag de anul nou	92
Zgomotul tocurilor pe scări	97
Duplex	104
Par și impar	118
Oglinda	133

In extenso	145
Accelerație	147
Vineri, după-amiază	162
O întâmplare ciudată	181
Totul va fi bine!	194
O rochiță galbenă, ca o lămâie bine coaptă	203

— Eu sunt, ți-am zis să nu te sperii, că vin îmbrăcată gata de nuntă. Mă duci până la biserică, nu? Mi-am luat bascheți, să nu mă jeneze pantofii, mi-i schimb înainte de a ajunge acolo. Cred că i-am pus în valiză.

Râde, uitându-se la bagaje, în vreme ce ea freacă cu vârful tenisului chiștocul țigării de asfalt.

— Unde e? Mă ajuți?

Face cu mâna stângă un semn neclar în spate, iar cu dreapta apucă trolerul de mâner. Cu stânga îi ia valiza, în timp ce femeia prinde rucsacul de o bretea și-l aruncă neglijent pe umăr. Se opresc câțiva metri mai încolo, lângă mașină.

— Asta e. Dar le pun eu în portbagaj. Poți urca, e deschis.

Îi aranjează bagajele și urcă la volan. Alături, femeia și-a ridicat genunchii, sprijinindu-i de bord, iar bascheții roșii îi atârnă în aer, în prelungirea gambelor nu foarte suple, ferme. Rochia i s-a ridicat puțin pe coapse, lăsând la vedere o palmă din ele, de la pliul genunchiului, în penumbră. Ține în stânga o brichetă, balansând-o între arătător și degetul mare, gata s-o folosească, așteptând cu țigara între buze.

— Pot fuma, da?

El încuviințează din cap în timp ce pornește motorul, iar ea adaugă rapid, râzând:

— Așa am și căutat, cu opțiune pentru fumători.

Rulează până în benzinărie scurt, în tăcere. Femeia butonează telefonul, iar din boxe se scurge Radiohead, decent reglat ca volum, aproape discret. Fumul pe care îl expiră face vălătuci deasupra ecranului și, din când în când, scutură cu dreapta scrumul adunat în vârful țigării, prin fanta geamului întredeschis. Când virează în benzinărie, aruncă țigara, consumată doar pe trei sferturi.

Bărbatul oprește în dreptul pompei și coboară. Așteaptă să se facă plinul și se uită la ecranul pe care cifrele se învârt cu rapiditate. O scrutează scurt, e nemișcată în aceeași poziție, cu capul aplecat deasupra ecranului telefonului și picioarele sprijinite cu genunchii de bord.

Când intră din nou în mașină îi aruncă o privire în treacăt. A pus telefonul pe bord și privește înainte, pierdută parcă, iar o șuviță cărlionțată i s-a desprins din părul adunat la spate cu elastic și-i atârnă, roșcată, pe obrazul cu pistrii. Pornește lent, apoi accelerează după intrarea pe șosea și, o vreme, doar muzica se mai aude, în vreme ce trec prin sate, Vâlcele, Mărtinești, Tureni, lăsând apoi de-o parte și de alta dealuri, fâșii late și lungi de porumb verde, de floarea-soarelui tânără, încă necoaptă, galbenă. La intrarea în Turda încetinește,

cotind spre centură ocolește o groapă enormă, o știe, e aici de mulți ani, tocmai înainte de semafor, apoi intră pe podul de ieșire din oraș, unde încă mai stau două țigănci ca scrumul, în așteptare de clienți rari. Alături, două tarabe improvizate, două mese pe care amorțesc vase de cristal, comerțul ilicit de la fabrica de sticlă, rămășițe ale vremurilor.

Trec pe lângă OMV-ul de la ieșire din Turda și aruncă o privire spre parcare, parcă s-ar aștepta să vadă acolo ceva cunoscut, apoi intră pe șoseaua întinsă, de-acum drumul e drept, fără complicații.

— Mergi des așa?

— Toate se mărită. Asta e, Olga e ultima. Nu prea înțeleg. De ce să o facă? Mă duc, normal. Suntem prietene din liceu. Apoi mai rămân doar eu. N-am nicio problemă. Eu nu simt nevoia. De-aia am preferat acum așa, cu tine, ca să ajung la ea.

Îi aruncă o privire și zâmbește, apoi întoarce din nou capul în față, spre șoseaua spălată de soare. Duminica nici nu e prea aglomerat traficul, se merge bine, îi place, îi place muzica și-i place femeia de alături, care râde simplu, natural.

— Altfel mergeam cu mașina mea sau cu avionul. Dar trebuie să ajung la cununie, la biserică, apoi e petrecerea și vine spre seară un coleg de

la Cluj, mă ia cu mașina lui și mergem împreună până la București. Așa că e prima dată când merg cu BlaBlaCar. Altceva n-ai, pot schimba?

Îi face semn cu dreapta spre vraful de CD-uri din bord, iar femeia le ia pe toate, își ridică din nou genunchii pe bord și le trânteste în poală, începând să le verifice, rând pe rând, așezându-le ca pe cărțile de joc, unul sub altul, pe măsură ce le scanează cu privirea.

— Ai numai ciudățenii. Mie la drum lung îmi place să ascult muzică mai ușoară, mai de piți. Știi cum e aia, nu? Să mă relaxez.

Răscolește CD-urile în continuare. Nu-i răspunde, lăsând-o să se minuneze de ele, vede cum le așază unul sub altul, Kamasi Washington, Madeleine Peyroux, Natalia Lafourcade, Rozi Plain, apoi U2, Sting, Armin van Buuren, Faithless, Nicolas Jaar, Massive Attack, Selah Sue, Infected Mushroom. Alege în cele din urmă unul și se întinde spre ecran cu mâna stângă, apasă butonul și scoate CD-ul cu Radiohead, apoi îl introduce pe cel nou. Îi simte parfumul, fructe de pădure, acrișor, iar brațul întins îi rotunjește până spre umăr carnea fermă, elastică, de femeie, nu pietroasă, ca la adolescente.

— Am mai ascultat Melody Gardot. Asta pot să diger, până la un punct. Apoi se apucă să facă

copii, iar nu prea înțeleg. Și Olga acum, parcă abia așteaptă. Oricum, va fi o plictiseală. Știi unde să mă duci? E o biserică de prin centrul vechi, pe Pielarilor. Aproape că nu mai am ce să vorbesc cu ea de când l-a cunoscut. S-a creștinat. Numai grupuri de rugăciune, de închinare, chestii de-astea aud. Părtășie, cică. Tu ai copii?

Întoarce capul spre ea și o privește lung, simte cum secundele se scurg pe șoseaua întinsă, fără niciun pericol, accelerează puțin, doar puțin, privește prin ochii ei dincolo, spre câmpie, spre fâșiile lungi de floarea-soarelui de pe deal, spre dreptunghiurile verzi de porumb, apoi întoarce iar capul spre șosea.

— Da, da... Cătălin... e... 10 ani, da.

— Mă rog, să-ți trăiască. Eu nu-mi doresc. Olga, de când cu pocăitul ăsta... îți dai seama și ce nuntă o să fie, am auzit că pe la ei e cu cântări bisericești, oricum fără alcool, fără dans... țicneală cu religia asta... și când mă gândesc că eu merg la ele la nunți, iar ele nu mai ajung să-mi întoarcă favoarea... nu că mi-ar păsa de bani, nu e asta, câștig bine la firmă, nu mă uit la bani, dar zic așa...

Intrând pe centura Albei, își scoate și-și aprinde și el o țigară, soarele așază o lumină albă, de var topit, pe smârcurile de pe marginea drumului, prin

șanțurile rămase neacoperite de la lucrările veșnic neterminate, mai sunt vreo două ore până vor ajunge, îi spune, va prinde fără probleme cununia de la biserică. După un cot se ivesc fetițele, stând care în picioare, care pe scăunele aduse de-acasă, probabil, sau poate pitite acolo, după câte o tufă, peste noapte. Venite ca la birou, unde își regăsesc zilnic obiectele din inventar, oricum, cu piei mai albe, cu trupuri mai zvelte decât cele din Turda, își spune, poate dacă ar opri și le-ar privi de-aproape unele ar fi chiar frumoase, cu linii ale corpurilor atrăgătoare, nu buhăite, nu mâncate de viermi.

— Și ce zici de faza de ieri? Te-ai uitat? Adică nu e cam tras de păr totuși că a înviat? Normal că așteptam asta cumva, dar parcă prea previzibil, parcă prea lipsit de o chestie, acolo, ceva.

Sweet memory, talking about a sweet memory, it goes round and round in my head, Melody Gardot se scurge din difuzoare și o privește întrebător, dintr-o mișcare scurtă a capului, fără să rostească vreun cuvânt.

— Jon Snow. Nu știi? Nu te uiți la *Game of Thrones*? Ce naiba, toată lumea se uită.

— A, da, da... am auzit... toată lumea se uită... de ceva timp îmi tot propun și eu, dar n-am apucat. Să nu-mi spui, nu vreau să știu, pentru mine ar fi spoiler, zice râzând, în timp ce o privește